

То, було, картоплю з поля брали,
Крадзькома збирали колоски,
Згодом хлопці в комсомол вступали,
Голова й згадав про ті роки.

Комсомолець має чесним бути, —
Пропекли слова тії графи.
Та хіба я міг тоді збагнути
Війнами породжені гріхи?

Тільки серце може пам'ятати
Ті юначі, ті далекі дні,
Як мені хотілось гідним стати,
Як хотілось в комсомол мені.

Лиха довелось немало спити,
Набули вагомості слова,
Та боявсь у комсомол вступити, —
Тінню йшов за мною голова.

Випало на стіл мені лягати...
— Лікарю, життя одне, — зажди!
З твого столу, що з війни солдати,
На поріг вертають не завжди.

Стисло груди в розпачі гіркому,
Розійшлися врізнобіч шляхи,
Дівчині — секретарю райкому —
Розказав я про свої «гріхи».

Ні, я не жахнувся того столу,
Вічності, німої самоти,

Попрохав прийнять до комсомолу,
Як назад не пощастить прийти...

Житиму — клянуся: чесно праці
Віддавати серце вогняне!
Перед операцією вранці
Прийняли у комсомол мене.

Та чи ж можна нині передати,
Що було в душі тії пори?!
На столі я пробував співати
Пісню «Підмосковні вечори».

Не тому, що не боліли руки,
Ні, співать хотілось не тому, —
Народилось дужче щось від муки
І в душі перемогло пільму.

Ти пробач мені цю сповідь щиру,
Пролетіли звихрені роки,
Та не похитнули в тебе віру
Труднощі далекі, — навпаки:

Ти навчав мене лихе бороти,
Підставляв рамена в боротьбі,
Комсомоле, запалом роботи,
Мужністю завдячую тобі!

1975

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.